

מ"ת 41620/09/22 - מדינת ישראל נגד דוד סולימאן

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 41620-09-22 מדינת ישראל נ' סולימאן (עציר)
תיק חיצוני: 428600/2022

בפני	כבוד השופט אבי וסטרמן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	דוד סולימאן (עציר)

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

כתב האישום

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

לפי עובדות כתב האישום, מתגוררים המשיב והמתלונן בשכנות ביישוב בני עיש. ביום 16.9.22 ניגש המשיב למתלונן (ראש מועצת בני עיש - א.ו.) ואמר לו בין היתר שירצח אותו, יגמור אותו, ישלח את בנו לטפל בו, וירצח את ילדיו, תוך שהוא חוזר על דבריו מספר פעמים. תוך כדי אמירת הדברים, ביצע המשיב תנועות בידיו תוך שהוא מצביע לעבר המתלונן, מתקדם לעברו עם אגרוף קמוץ, ואף ירק לעברו.

משהגיעו שוטרים למקום ואחד מהם ביקש מהמשיב להתלוות אליו לתחנה לאחר שהודיע לו שהוא מעוכב, סירב המשיב להתלוות לשוטר והאחרון נאלץ לעצור אותו. במהלך הכנסתו לניידת המשטרה אמר המשיב לשוטר, בין היתר, "אתה תשלם על זה ביוקר".

טענות הצדדים

המבקשת טוענת כי מחומר הראיות עולה שהמשיב מתנהג מזה זמן באופן אלים כלפי שכניו, וכי ביצע את העבירות לאחר שצרך אלכוהול. כן מפנה המבקשת לעברו הפלילי של המשיב, הכולל 12 הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות

איומים, אלימות, והפרת הוראה חוקית, ומאסרים בפועל אותם ריצה, וכן למאסר מותנה אשר מרחף מעל ראשו.

נטען כי מעשיו של המשיב, נסיבות ביצועם, כן עברו הפלילי, ודפוסי צריכת אלכוהול על ידו, מלמדים על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו. עוד נטען כי בעבר הפר הוראות חוקיות, דבר המלמד כי לא ניתן לתת בו אמון.

ב"כ המשיב טען לקיומה של חולשה ראייתית משמעותית בתיק; לטענתו, כפי שעולה מתיעוד מצלמות הגוף של השוטרים וכן מתיעוד החקירה, היה המשיב ב"מצב של שכרות" כהגדרתו בחוק, ובהתחשב בעובדה שמיוחסת לו עבירת מטרה, לא ניתן יהיה להרשיעו. בנוסף, טוען ב"כ המשיב לפגיעה מהותית בזכויותיו של המשיב, אשר באה לידי ביטוי באופן בו נלקח לחקירה - ללא חולצה על גופו, וחקירתו כאשר סדין מכסה את פלג גופו העליון.

בנסיבות אלה, מבקש ב"כ המשיב להורות על שחרורו של המשיב בכפוף לחתימה על ערבות צד ג' והרחקה מן המתלונן.

בתשובת המבקשת נמסר כי המשיב לא היה ברמת שכרות השומטת את הקרקע תחת היסוד הנפשי הנדרש בעבירה המיוחסת. זאת, לאור הרף הגבוה מאד הנדרש בפסיקה לעניין זה.

דין והכרעה

כידוע, במסגרת דיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים על בית המשפט לבחון האם קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת העבירות המיוחסות לנאשם. **"ראיות לכאורה להוכחת האשמה הן איפוא ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיובודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, ותוך קביעת אמינותן ומשקלן - יוביל לראיות אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. רק אם קיימים ליקויים בסיסיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל - גם לאחר "עיובודו" בעתיד והעברתו בכור המבחן של ההליך הפלילי - להקים תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן אין מקום למעצרו עד תום ההליכים"** (בש"פ 826/08 קשאש נ' מדינת ישראל (14.2.08), פסקה 5).

סייג השכרות - כללי

מוקד המחלוקת בין הצדדים נוגע להתקיימותו של סייג השכרות הקבוע בסעיף 34ט(ב) לחוק, בעניינו של המשיב.

סעיף 34ט(ב) קובע כלהלן:

"עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה".

חרף העובדה כי הוראת סעיף 34ט(ב) נכללת בפרק בחוק העונשין העוסק בסייגים לאחריות פלילית, הרי שמדובר בהוראת חוק אשר מאפשרת **הרחבת** האחריות הפלילית תוך החלתה על מקרה בו נכנס נאשם ל"מצב של שכרות" בהתנהגות נשלטת ומדעת, ובשל מצבו אינו יכול לגבש את היסוד הנפשי הנדרש בעבירה. זאת, תוך קביעת פיקציה, חזקה משפטית שאינה ניתנת לסתירה, הקובעת קיומו של יסוד נפשי. עם זאת, צומצמה תחולת הסעיף במקרים בהם מדובר בעבירות תוצאה, ונקבע, למעשה, כי לא ניתן לייחס בנסיבות הנדונות בו, יסוד נפשי של כוונה (רע"פ 6382/11 **קאדריה נ' מדינת ישראל** (9.6.13), פסקאות נ"ו - ס).

נקבע כי אותו רציונל חל גם לגבי עבירות **מטרה**; על כן, "אין ניתן לייחס למבצע השיכור רצון בהתקיימותו של המניע להתנהגות או בהשלמת מטרת ההתנהגות, הנדרשות לצורך הרשעה בעבירות מטרה" (שם, פסקה פ"ב; ר' גם רע"פ 3480/09 **מלכה נ' מדינת ישראל** (14.3.10)).

עניין נוסף לגביו יש לתת את הדעת בהקשר הנדון נוגע לנסיבות בהן יוחל סייג השכרות. בהקשר זה נקבע בסעיף 34ט(ד) לחוק כי **מצב של שכרות** הינו "מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלקוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה".

הפסיקה צמצמה מאד את גדר המקרים אשר עשויים להיכנס להגדרת "מצב של שכרות", כעניין של מדיניות משפטית. נקבע כי מדובר במצב קיצוני השקול לאי שפיות הדעת, וכי "**הרף הנדרש בפסיקה לשם הכרה במצב של שכרות הוא רף גבוה עד-אין-גבוה**" (ע"פ 7164/10 **ג'אן נ' מדינת ישראל** (1.12.11), פסקה 14 לחוות דעתו של כב' השופט עמית). כך, לא הסתפקו בתי המשפט לעניין זה בנסיבות בהן בדמו של נאשם נמצא ריכוז גבוה של אלקוהול, או בתיאורו על ידי עדים כמי שנראה והתנוודד כשיכור.

יישום בעניינו של המשיב

העבירה המיוחסת למשיב היא עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר בין יסודותיה נדרשת "**כוונה להפחיד את האדם** [המאויים - א.ו.] **או להקניטו**". אין חולק על כך שמדובר בעבירת מטרה; המחלוקת בין הצדדים מצויה בשאלה האם מצבו של המשיב היה לכאורה בגדר "מצב של שכרות" כהגדרתו בדיון, ועל כן קיים קושי בייחוס העבירה האמורה.

כאמור לעיל, המבקשת אינה חולקת על כך שהמשיב צרך אלקוהול טרם ביצוע המעשים המיוחסים לו, אולם סבורה כי לא הגיע כדי רף השכרות הגבוה הנדרש.

לא במקרים רבים "זוכה" בית המשפט להיחשף לראיות מצולמות המתעדות את מצבו של נאשם בסמוך מאד לאחר ביצוע העבירות המיוחסות לו, ואף בעת ביצוע העבירות ממש. צפיתי בסרטונים המצויים בחומר החקירה, בפרט באחד משני הסרטונים שתיעדה מצלמת הגוף של השוטרים, וכן בתיעוד חקירתו של המשיב, ומצאתי כי יש ממש בטענות בא כחו.

בסרטון ממצלמת גוף, קובץ המסתיים ב- 3e57, החל ממונה 18:16:00, נראה המשיב פותח את דלת ביתו לשוטר, כשפלג גופו העליון חשוף. המשיב ממלמל מספר מלים לא ברורות ומיד נשכב על הרצפה בפתח הבית. המשיב מסרב להצעת השוטר ללבוש חולצה ומבקש תרופה, שהשוטרים "יביאו לו כדור". המשיב מדבר לשוטרים באופן לא קוהרנטי, אומר מלים ללא הקשר ברור, בעודו יושב על הרצפה. לאחר מכן מסרב המשיב להתלוות לשוטרים לתחנה, צועק על השוטר - "אם תעצור אותי, אותך אני אעצור!", ואז נאזק ונעצר.

בהמשך נשאל המשיב אם הוא רוצה להביא חולצה. בתחילה עונה שכן אולם לאחר מכן עונה שלא. המשיב ממשיך לנהל שיח לא ברור עם השוטרים, ולאחר שמוכנס לניידת המשטרה, אומר לשוטר שהאחרון "ישלם על זה ביוקר".

יצוין כי עם מעצרו מוודא המשיב שארנקו נשאר אצלו, ושבתו סגור, לפני שמועלה לניידת המשטרה.

בתיעוד חקירתו של המשיב שהחלה (על פי הרשום בהודעה) בשעה 20:16 ביום האירוע, הוא נצפה יושב ללא חולצה, כשכיסוי בד כלשהו מכסה חלקית את פלג גופו העליון. המשיב מתנצל על כך שהוא בלי חולצה ומסביר שביקש לכסות עצמו "כדי לכבד".

המשיב אינו עונה לעניין לשאלות החוקר, אומר מלים נטולות כל הקשר, מדבר על בנו, על "מחבלים", טוען ששתה בירה אחת, ובוכה במהלך החקירה. בשלב מסוים טוען המשיב שהמחשב המשטרתי שלו, ומטיח בחוקר "למה לקחת לי את המחשב". בתום החקירה הוא מצדיע לחוקר.

יצוין כי במסגרת ההודעה מיום 16.9.22, ציין החוקר כי נודף מן המשיב ריח של אלכוהול, וכי הוא מדבר לא לעניין.

עוד יצוין כי גם **המתלונן**, כפי שתועד במצלמות הגוף של השוטרים, מתאר את מצבו של המשיב כ"**שתוי, גמור**" (קובץ המסתיים ב- 7496, מונה 18:05:40).

הנה כי כן, מתיעוד מצולם של המשיב זמן קצר לאחר שהשמיע את הדברים בפני המתלונן וכן בעת שהשמיע את הדברים המיוחסים כלפי השוטרים, כמו גם בתיעוד חקירתו שהתבצעה כשעתיים מאוחר יותר, עולה לכאורה תמונה של אדם שאינו מבין לאשורה את הסיטואציה בה הוא מצוי, משיב לא לעניין לשאלות השוטרים, ונעדר תובנה (מלאה או חלקית) לגבי הסובב אותו; גם אחרים מתרשמים מאדם המצוי באופן מובהק תחת השפעת אלכוהול. מדובר, לכאורה, בשכרות ברף גבוה, ואף גבוה מאד.

סבורני כי בנסיבות אלה קיימת אפשרות כי במשפטו, ייקבע כי המשיב היה "חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה", וזאת עקב צריכת האלכוהול, ועל כן אינו אחראי לעבירה המיוחסת לו.

אשר על כן, אני קובע כי בעניינו של המשיב קיימת חולשה ראייתית משמעותית.

לנוכח מסקנה זו, ועל רקע עילת המעצר הנגזרת מן המעשים המיוחסים - אשר אין למעט בחומרתם, אולם בשים לב לכך שלא מיוחסות למשיב בכתב האישום עבירות נוספות מתחום האלימות או בכלל; וכן לנוכח העובדה כי המשיב מצוי במעצר מזה כמעט חודש ימים - סבורני כי יש מקום להורות על שחרורו. בנסיבות הנדונות, בפרט לנוכח החולשה הראייתית, לא מצאתי להורות על הטלת מגבלות על חירותו או תנועותיו, מלבד הרחקה מן המתלונן.

בטרם סיום, אציין כי שמעתי ברוב קשב טענותיו של ב"כ המשיב לגבי פגיעה בזכויותיו של מרשו בחקירה. אכן, אין הדעת נוחה מן העובדה כי המשיב נחקר בעוד פלג גופו העליון מעורטל בחלקו. עם זאת, צפייה בתיעוד רגעי מעצרו מעלה כי בטרם נלקח לתחנת המשטרה הציעו השוטרים למשיב להביא עמו חולצה, בתחילה השיב שכן, אולם בהמשך סירב. הכל, על רקע התנהלותו לנוכח מצב השכרות בו היה נתון. מכל מקום, אציין כי באופן כללי, התרשמתי שהשוטרים נהגו במשיב באורך רוח ובכבוד.

אשר על כן, אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאים כדלקמן:

1. איסור יצירת קשר, בין במישרין ובין בעקיפין, עם המתלונן ובני משפחתו.
2. הרחקה מן היישוב בני עיש. המשיב לא יתקרב למרחק שיפחת מ- 1 ק"מ מתחומי היישוב. יצוין כי הרחקה גיאוגרפית בתוך תחומי היישוב תוך שהמשיב מוסיף להתגורר בביתו אינה עומדת על הפרק, מאחר והמשיב גר בשכנות למתלונן. לעניין זה תוזכר בקשת ב"כ המשיב ביום הגשת כתב האישום, 19.9.22, לשחרורו תוך הרחקה לעיר אשדוד, לדירת בנו.
3. התייצבות לדין במשפט או בערעור, או לנשיאת עונש בכל מועד שיידרש.

להבטחת תנאי השחרור וכתנאי לשחרורו ימולאו התנאים הבאים:

1. המשיב יפקיד פיקדון במזומן בסך 1,000 ₪.
2. המשיב יחתום על התחייבות עצמית על סך 5,000 ₪.
3. תיחתם ערבות צד ג' על סך 5,000 ₪.

ההחלטה הועלתה היום, ט"ז תשרי תשפ"ג, 11 אוקטובר 2022, למערכת נט-המשפט, ותשומע היום במעמד הצדדים

על ידי כב' השופטת קרן וקסלר.